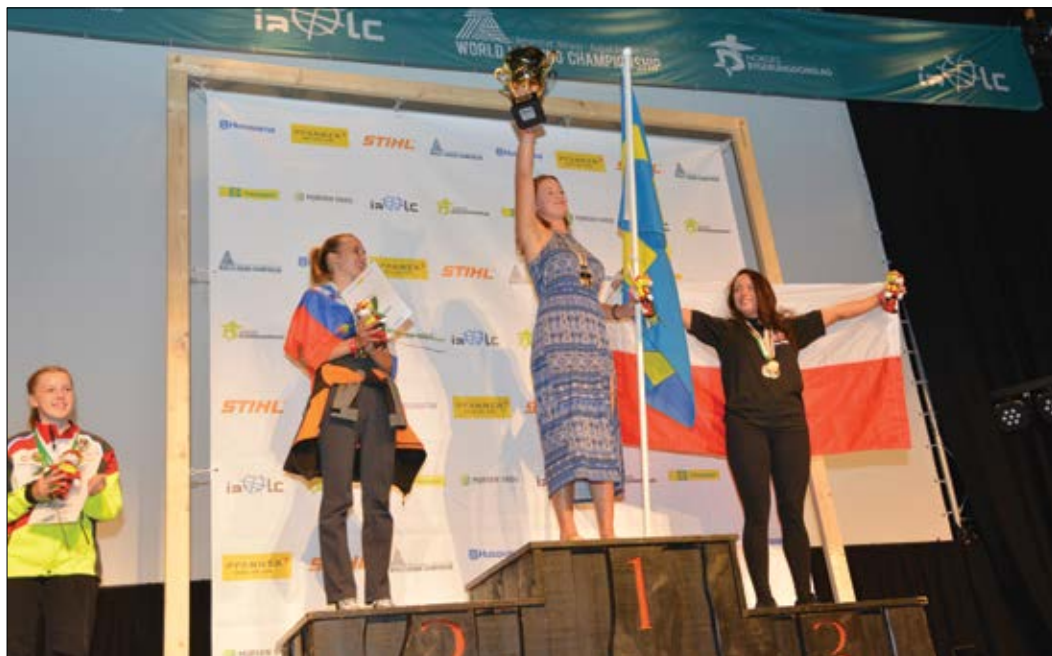

Znanje in veliko treninga – dober recept za uspeh

S samo malo več sreče bi se slovenska reprezentanca gozdnih delavcev – sekačev lahko na začetku letošnjega avgusta iz Norveške vrnila z naslovom svetovnega prvaka in svetovne prvakinje. Morda je športna sreča to prihranila za prihodnjič, leta 2020 bo svetovno prvenstvo potekalo v Srbiji. Pričakovanja pred njim bodo zaradi letošnjih uspehov še večja. In to ne brez razloga. Slovenska reprezentanca je pod vodstvom Petra Kolarja (SiDG) in skrbnim očesom trenerja Borisa Samca (SLGŠ Postojna) domov prinesla pet medalj in ekipno peto mesto, kar je do zdaj najboljši rezultat, dosežen na svetovnem prvenstvu. Za bronasto medaljo pri podiranju drevesa, srebrno medaljo v seštevku vseh disciplin in zlato v štafeti smo čestitali Ines Frančeškin, Janezu Medenu pa za bron v skupnem seštevku in srebro pri podiranju dreves. Slovenske barve so zastopali Ines Frančeškin, Janez Meden, Robert Čuk, Jure Škufca in Domen Lahajnar, ekipo pa sva spremljala tudi Saša Kencijan in Marta Krejan Čokl (oba GG Slovenj Gradec).

Tekmovalka in tekmovalci so bili razdeljeni v tri kategorije – profesionalci, mladinci do 24 let in ženske (ženske so tokrat na svetovnem prvenstvu nastopile prvič), pomerili pa so se v petih disciplinah: v kombiniranem rezu, natančnem rezu, menjavi verige z obračanjem meča, podiranju dreves in kleščenju.

18-letna dijakinja Srednje gozdarske in lesarske šole Postojna, Ines Frančeškin, si je srebro prižagala s skupnim seštevkom točk, pridobljenih pri vseh disciplinah, za podiranje drevesa je osvojila bronasto medaljo, za skupinsko tekmo, v kateri je nastopila s tremi dekletmi iz drugih držav, pa zlato. Janez Meden se je v skupnem seštevku točk med posamezniki uvrstil na tretje mesto. V disciplini podiranje drevesa je za eno točko zgrešil zlato medaljo, kar je ena najboljših uvrstitev Slovencev na svetovnih tekmovanjih. Slovenijo je odlično zastopal tudi njegov dijak Domen Lahajnar, ki je kar nekajkrat pristal tik pod zmagovalnim odrom. Ne moremo (in ne smemo) tudi mimo evropskega prvaka Roberta Čuka, ki tokrat zares ni imel

Slika 1: Najboljše sekačice na svetu – srebrna Ines Frančeškin (foto: M. Krejan Čokl)

Gozdarstvo v času in prostoru

»svojega dne«, a bi, glede na njegove dosedanje dosežke, lahko posegel po najvišjih mestih. Spomnimo se, da je bil lani na državnem prvenstvu na Kopah najboljši izmed vseh reprezentantov.

Z nastopi naše reprezentantke in reprezentantov smo lahko vsekakor zadovoljni. Kot že rečeno, bi se z nekaj tekmovalne sreče vse skupaj lahko razpletlo še lepše, čeprav z rezultati nikakor ne moremo biti nezadovoljni. Če Ines Frančeskin ne bi imela težav s svojo motorno žago in če Janez Meden ne bi za le eno točko zgrešil prvega mesta pri podiranju

drevesa, bi na Norveškem najmanj dvakrat poslušali slovensko himno. Ne smemo pozabiti tudi sijajnih navijačev, ki so se v norveški Lillehammer podali v lastni režiji in s tem rešili zagato tekmovalcev, saj so tja odpeljali del njihove opreme, ki z letalom ne bi mogla potovati oz. bi to zahtevalo precej zapleteno reševanje birokratskih ovir in zelo visoke stroške.

Razveseljivo je, da so se naši tekmovalci v vseh naštetih disciplinah v manj kot enem letu – poleg sodelovanja na različnih lokalnih tekmovanjih – dvakrat pomerili tudi doma, na državnem prven-

Slika 2: Janez Meden je tretji najboljši profesionalni sekač na svetu. (foto: M. Krejan Čokl)

Slika 3: Slovenska ekipa s trenerjem (foto: M. Krejan Čokl)

Gozdarstvo v času in prostoru

stvu na Kopah lani in letos v Celju v sklopu sejma TechExpo. V obeh primerih so se lahko pomerili med seboj, v Celju pa tudi z najboljšimi tekmovalci iz sosednjih držav. Priložnost za nabiranje znanja pa smo dobili tudi vsi tisti, ki pogosto skrbimo za izvedbo in organizacijo tekmovanj. Tudi na tem področju je jasno, da je Slovenija s svojim znanjem in razpoložljivimi kapacitetami sposobna pripraviti tekmovanje na svetovni ravni. Vsekakor moramo pritrditi direktorju SiGD Zlatku Ficku, ki je ob robu obeh tekmovanj zatrdil, da je to cilj, ki se nam nikakor ne sme zdeti preveč smel, ampak ga moramo dojemati kot pričakovan cilj dejavnosti, ki v tej smeri potekajo že nekaj let.

Za zaključek naj napišem tudi to, da so si tekmovalci kljub vsej pomoči velik del stroškov za udeležbo na tem tekmovanju krili sami. To pa nikakor ne more in ne sme biti recept za udeležbo naših asov na tekmovanjih v prihodnosti, saj predstavljajo naše znanje, naš izobraževalni sistem na tem področju in predvsem našo državo. Znanje, izobraževanje in pripadnost državi pa so temelji, za katere ne bi smel plačevati nihče, ki dela dobro in pošteno.

Kljub vsemu smo lahko optimisti. Po prihodu domov je po zaslugi zares uspešnega in natančno koordiniranega medijskega delovanja ekipe novica o uspehu naših tekmovalke in tekmovalcev našla prostor tako rekoč v vseh medijih – od nacionalne radiotelevizije, komercialnih televizijskih in radijskih postaj do raznih tiskanih in spletnih

medijev. Ines Frančeškin je postala tudi ime tedna na Valu 202. In ker gre medijska prepoznavnost z roko v roki s pokrovitelji, bomo morda v Beograd vendarle odšli tako, kakor to počnejo v državah, s katerimi se tako radi primerjamo. A pot do tja je še dolga, čeprav so začetni kilometri, ki so vedno najtežji, že narejeni. In to z odliko.

Marta Krejan Čokl

Slika 4: Ines Frančeškin pri podiranju drevesa (foto: M. Krejan Čokl)

Slika 5: Janez Meden pri natančnem rezu (foto: M. Krejan Čokl)